

SHACKLAND

Claire heeft zich strategisch geposteerd in de hoofdstraat van Pimville. Achter haar de wijk met keurige kleine huisjes. Voor haar, aan de overkant van de greppel, *Shackland*. Een rommelig terrein, waar een honderdtal *shacks* slordig zijn neergezet. De behuizing voor de kansarmen in de zwarte samenleving, gebouwd van afgedankte materialen met golfplaten daken, op een illegaal stuk land. Ze heeft geen idee wáár of aan welke kant van de doorgaande straat Skhulu woont. Maar hier, zoals in de meeste wijken van Soweto, leven mensen op straat. Vroeg of laat zal hij opduiken, zo had ze beredeneerd. Haar Mercedes Coupé heeft haar komst vast al prijsgegeven.

Ze was vroeg van huis gegaan, direct nadat Patrick de straat uit was gereden, reed zij haar auto uit de beveiligde parkeergarage. Ze had het vluggertje, hun dagelijkse ochtendritueel, resoluut van zich afgehouden. Wel had ze

uitgebreider dan anders gedoucht en zich haarfijn geschoren. Ze had met zorg haar lingerie uitgezocht voor onder het zwarte jurkje. Met trillende handen had ze een lichte make-up aangebracht, onderwijl haar koffie drinkend. Drie koppen later was ze klaar voor vertrek.

Met verhoogde hartslag, gedreven door een mengeling van hoop en wanhoop, wist zij haar weg te vinden. Aanvankelijk benard, bevreesd voor wat onherroepelijk komen zou, allengs met toenemend vertrouwen wist zij vastberaden haar weg te vervolgen. Het vuur in haar lijf verschroei de angst en wakkerde haar hunkering naar Skhulu meer en meer aan. Ze had twee weken niets van hem vernomen, hij was offline, hij had haar buitengesloten, dát heeft ze niet verdiend. Zittend op de stoep, trekt het straatleven van Soweto aan haar voorbij, zittend in zijn “hood”, waar zijn leven zich dag en nacht afspeelt. De hartstocht van een vrouw brengt je nog eens ergens, ze glimlacht om haarzelf.

In vol vertrouwen op een hereniging tuurt ze in gepeins verzonken naar de overkant.

Shackland, omringd door een stoffig veld van oranje zand bezaaid met bierflessen en afval, waar kindjes op blote voetjes vrolijk spelen. Ze trekken gekke bekken, zwaaien en lachen luid als ze haar gewaarworden op de stoep aan de overkant. Ze zullen voorlopig het oranje veld, gescheiden door de greppel, niet verruilen voor de straat. Totdat ze sterk genoeg zijn en illusies armer, hun uitzichtloze bestaan ontvluchten naar een nieuw uitzichtloos bestaan.

Aan de westzijde van het kamp hangt het gespuis, ze ziet mannen in groepjes, desolaat, overgeleverd aan drank

en drugs, passiviteit alom, een leeg zinloos bestaan. Ook de mannen zijn haar gewaargeworden. Sluikse blikken, handgebaren, lachsalvo's worden haar deel, maar zij is niet bevreesd. Ze weet zich verzekerd van Skhulu vlakbij, dat kán niet anders. Hij is hier, ergens hier. Hij zal haar beschermen.